

РЕШЕНИЕ

№ 817

гр. София, 09.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 26.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **11203** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Н. П. Ц., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. А. К. – АК - В. срещу Решение № 3305-40-71 от 16.11.2022 г. на подуправителя на НОИ, с което е потвърдено Разпореждане № [ЕГН], с изх. № 1029-50-6010#8/20.09.2022г. на длъжностно лице в дирекция „Европейски регламенти и международни договори“, с което е възобновено изплащане на социална пенсия за инвалидност на жалбоподателя. В жалбата се излагат възражения за незаконосъобразност и неправилност на оспорвания административен акт, постановен при нарушение на административнопроизводствените правила и необоснованост. Твърди се, че пенсионният орган неправилно е отказал исканата пенсия, тъй като жалбоподателят не отговаря на изискването по чл.74, ал.1, т.3 от КСО за наличие на 5 години осигурителен стаж до датата на инвалидизиране. Претендира се, че административния орган не е обсъдил в съответствие на материалните разпоредби на КСО, представените към искането за отпускане на пенсия, официални писмени доказателства. Жалбоподателят сочи също, че неправилно не е зачетен осигурителен стаж през който е отбивал задължителна наборна военна служба. Твърди се, че няколкократно е подавал заявление за отпускане на лична пенсия за инвалидност, вследствие на което е получавал разпореждания за отказ поради това, че не изпълнява условията за придобит стаж от 5 години до датата на инвалидизиране. Изтъква се, че в

разпорежданията по заявленията има разминавания в приетия и изчислен български и гръцки стаж. Сочни, че не става ясно как административния орган е изчислил стажа към датата на инвалидизиране. С жалбата е представено и писмо от 07.09.2022г. на германска осигурителна институция, че НОИ не е изисквал периоди със социално осигуряване в Германия. С жалбата се иска отмяна на обжалваното решение на подуправителя на НОИ и връщане на делото като преписка за ново произнасяне по заявлението за получаване на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява. С постъпила молба, вх. № 3205/25.01.2023г. по описа на АССГ, чрез процесуалния си представител адв. К., моли да бъде даден ход на делото, като поддържа подадената жалба с релевираните в нея доводи. Претендира разности по делото, съгласно представен списък.

Ответникът - подуправителят на НОИ се представлява от служител с юридическо образование Б. С., с пълномощно по делото, която оспорва жалбата като неоснователна. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Подробни съображения излага в представените писмени бележки, с вх. № 4070/31.01.2023г. по описа на АССГ, в които излага становище за неоснователност на жалбата. Сочни, че претендираните период на военна служба, както и този от 01.08.1994г. до 20.03.1995г. са зачетени при преценка правото на пенсия. Изтъква, че въз основа на представените чужди документи, издадени по вътрешното гръцко законодателство, гръцката компетентна институция е потвърдила с формуляр Е 205 гръцки осигурителен стаж за периода 2009-2015 /с прекъсвания/. От него, преди дата на инвалидизиране на жалбоподателя, гръцкият стаж, подлежащ на сумиране за право на пенсия възлиза на 01 г. 05 м. 03 д. Твърди че общият, български и чужд стаж за право на пенсия, възлиза на 04 г. 10 м. 08 д. Пояснява, че действително чуждият осигурителен стаж за 2012 г. е удостоверен в общ размер от 105 дни, без във формуляра да е посочено точно през кои периоди е придобит същият през посочената година. Твърди, че по отправено искане до гръцката институция за изясняване точните периоди на придобиване, гръцката институция е потвърдила удостоверения стаж с изпращане на формуляр Е 205 с аналогични данни и същите, според процесуалния представител на ответника, навеждат на извод, че осигурителният период от 105 дни за 2012 г. е придобит в рамките на периода юли-декември 2012, т.е. след датата на инвалидизиране на лицето. Сочни още, че чужд стаж се зачита по данните от формуляр Е 205, издаден от чуждата институция, въз основа на предоставените ѝ документи, издадени по вътрешното законодателство, което тя прилага, както и въз основа на други данни, налични при нея. Изтъква, че при липса на всякаква друга информация относно дадено обстоятелство от съществено значение, касаещо осигурителния стаж, както е в процесния случай, наличните данни се явяват единствен годен източник на информация. Посочва, че германската институция със структуриран електронен документ (С.) Р 10 000 информира, че жалбоподателят няма германски осигурителни периоди. Изтъква, че преценка на правото на пенсия се извършва съобразно условията на вътрешното законодателство, което прилага оценяващата институция. В тази връзка излага доводи, че съгласно чл. 74 от КСО са три кумулативно изискуемите елементи за правото на пенсия за инвалидност - определена степен на неработоспособност, наличие на определена продължителност на осигурителния стаж и краен момент, до който този стаж следва да е придобит, а именно - до датата на инвалидизиране, определена с експертното решение на

териториалната експертна лекарска комисия. Пояснява, че длъжностното лице следва да сумира българския и гръцкия стаж, придобит от Н. Ц. преди датата на инвалидизиране, по-конкретно преди 28.05.2012 г. Чуждите осигурителни периоди, придобити след датата на инвалидизиране, установена с решението на ТЕЛК, не оказват влияние върху правото на пенсия. Аналогично, не биха са ценили за правото на пенсия и българските осигурителни периоди, придобити след датата на инвалидизиране. Изтъква се, че лицата, навършили 16-годишна възраст, които нямат изискуемия осигурителен стаж, но имат 71 и над 71 на сто трайно намалена работоспособност, не получават друг вид пенсия, включително и от друга държава, имат право на социална пенсия за инвалидност в пълен размер, доколкото същата не зависи от продължителността на осигурителния стаж. В заключение се излага, че в настоящия случай, общият осигурителен стаж /български и чужд/ до датата на инвалидизиране съставлява 04 г. 10 м. 08 д., поради което лицето не изпълнява условието по чл. 74 КСО и не придобива право на пенсия за инвалидност поради общо заболяване. Предвид определената степен трайно намалена работоспособност 98 на сто и факта, че не получава друга пенсия, в т.ч. и чужда, на лицето е отпусната социална пенсия за инвалидност. Поради тези съображения процесуалния представител на ответника счита, че обжалваният акт - решение № 3305-40-71/16.11.2022 г. на подуправителя на НОИ, с което е отхвърлена жалбата на Ц. срещу разпореждане изх. № 1029-50- 601 #8/20.09.2022, е законосъобразен и правилен, и постановен при спазване на административнопроизводствените правила.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с жалбата и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Във връзка с експертно решение № 710/08.02.2013г. на ТЕЛК, с дата на инвалидизиране 28.05.2012г. и срок на инвалидност до 01.02.2015г., Н. Ц. е подал заявление на с вх. № 5249/27.02.2013г., с което иска отпускане на лична пенсия за инвалидност, поради общо заболяване, като е декларирал осигурителни периоди, придобити съгласно гръцкото законодателство. С разпореждане № 5249-12/10.09.2015г. е отказано отпускане на лична пенсия за инвалидност, поради общо заболяване, заради неизпълнение на условието за придобит стаж от 5 години до датата на инвалидизиране. Видно от разпореждането е зачетен осигурителен стаж на лицето до датата на инвалидизиране, а именно 04г., 07м., 05 дни придобит стаж.

Постъпило е ЕР на ТЕЛК № 744/02. 02.2015г., с което на лицето е определена 60 на сто трайно намалена работоспособност с дата на инвалидизиране 28.05.2012г. и срок до 01.02.2018г.

Със заявление от 22.10.2015г. жалбоподателят Н. Ц. отново е поискал отпускане на лична пенсия за инвалидност, като е поискал зачитане на осигурителен стаж, придобит за периода 01.08.1994г. – 20.03.1995г.

Постъпило е Експертно решение на ТЕЛК № 338/18.01.2018г., с което му е определена 95 на сто трайно намалена работоспособност степен на увреждане без чужда помощ, с дата на инвалидизиране 28.05.2012 г. и срок на инвалидността до 01. 01.2021 г

На 23.02.2018 г., с вх. № 2177-0635, чрез Териториалното поделение (ТП) на НОИ - В., жалбоподателят Ц. е подал заявление за отпускане на социална пенсия за инвалидност, в което е декларирал, че не получава пенсия от друга държава.

Въз основа на подаденото заявление за социална пенсия за инвалидност същата е отпусната на основание чл. 90а, ал. 1 от КСО, считано от 18.01.2018 г. (дата не

преосвидетелстване, от която е определен по- висок процент трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане, даващ право на този вид пенсия) със срок до 01. 01.2021 г. (определен срок на инвалидността), за 95 на сто трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане, с дата на инвалидизиране 28.05.2012 г., при навършена възраст 44 години и 05 месеца, като е определена в размер на 145,18 лв.

С разпореждане изх. № 2121-0618-6 от 05.04.2018 г. е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, на основание чл. 74, ал. 1, т. 4 от КСО и чл. 44- 46 от Регламент (ЕО) 883/2004.

На 19.08.2019 г., жалбоподателят отново е подал заявление за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, като с разпореждане № [ЕГН], изх. № 2112-50- 36#3 от 15.05.2020 г. е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, на основание чл. 74, ал. 1, т. 4 от КСО и чл. 44-46 от Регламент (ЕО) 883/2004, поради неизпълнено условие за придобит стаж от 5 години до датата на инвалидизиране (зачетен общ стаж - български и гръцки, от 04 години, 10 месеца и 08 дни, включително периода на военна служба).

На 02.06.2021 г. е постъпило ЕР на ТЕЛК № 664 от 21.04.2021 г., с което на лицето е определена 98 на сто трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане без чужда помощ, с дата на инвалидизиране 28.05.2012 г. и срок на инвалидността до 01.04.2024 г.

Със заявление от 02.08.2021 г. жалбоподателят Ц. е декларирал наличие на германски осигурителни периоди, а със заявление №1029-506010#5 /03.05.2022 г. е декларирал адрес в Германия и отново е поискал преценка на право на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване. Чрез системата за електронен обмен на социално осигурителна информация между България и ЕС е постъпили отговор на 15.07.2022г. от германската компетентна институция, че жалбоподателят Ц. няма германски осигурителни периоди и не получава германска пенсия.

По визираното заявление,вх.№1029-506010#5/03.05.2022 г. по описа на НОИ -л.43, е постановено разпореждане № [ЕГН], с изх. № 1029-50-6010#8/20.09.2022г. от длъжностно лице в дирекция „Европейски регламенти и международни договори“, като във връзка с ЕР на ТЕЛК № 664 от 21.04.2021 г., считано от 02.01.2022 г. е възобновено изплащането на социална пенсия за инвалидност на Ц. до 01.04.2024 г., като пенсията е определена за 98 на сто трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане, при същата дата на инвалидизиране.

С писмо от 20.09.22 г. (л.44) на НОИ - Дирекция „Европейски регламенти и международни договори“ е изпратено на жалбоподателя Ц. цитираното разпореждане № [ЕГН], с изх. № 1029-50-6010#8/20.09.2022г., касаещо социална пенсия за инвалидност, издадено по заявление №1029-506010#5 от 03.05.2022 г.

Разпореждането е оспорено по административен ред в едномесечния срок. Към жалбата си срещу разпореждането, заведена с вх. № 1012-40-506 от 05.10.2022г. по описа на НОИ, Ц. е приложил военноотчетна книжка, с оглед доказване на стаж, като е поддържал искането си по заявление №1029-506010#5/03.05.2022 г. за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване. По оспорването е постановено Решение № 3305-40-71/ 16.11.2022г. на подуправителя на НОИ, с което жалбата на Ц. срещу разпореждането е отхвърлена като неоснователна.

В съдебното производство са представени и приети като доказателства по делото документите, съдържащи се в административната преписка по издаване на оспореното

решение и на потвърденото с него разпореждане. Приети са като писмени доказателства и представените удостоверение на ТП на НОИ - В. с изх. № 5507-06-1419/07.12.2022 г., обща годишна сума на осигурителните дни, съгласно пакета на покритие от Гърция, длъжностна характеристика, паметна записка № 1014-40-27/02.11.2022 г., формуляри, обменени между институциите на държавите-членки при прилагане на европейските координационни регламенти.

При така установената фактическа обстановка Съдът намира от правна страна следното:

Депозираната жалба е процесуално допустима, като подадена от легитимирано лице с правен интерес и в законоустановения срок.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби при издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 98, ал. 1, т. 2 от КСО пенсиите и добавките към тях се отпускат, изменят, осъвременяват, спират, възобновяват, прекратяват и възстановяват с разпореждане, издадено от длъжностното лице в Националния осигурителен институт, на което е възложено ръководството на дейността по отпускане и изплащане на пенсиите по международни договори и европейски регламенти за координация на системите за социална сигурност за лица с постоянен адрес в чужбина, или други длъжностни лица, определени от управителя на Националния осигурителен институт. Разпореждането се издава в срок до един месец от получаването на всички необходими документи и данни. В случая разпореждане № [ЕГН], изх. № 1029-50-6010#8/20.09.2022г., съобразно представената от ответника по делото длъжностна характеристика на А. Д. - началник отдел „Отпускане на пенсии по договори“ в дирекция „Европейски регламенти и международни договори“ в НОИ, е подписано от компетентен орган.

По силата на разпоредбата на чл. 117, ал. 4 от КСО компетентен да се произнесе по жалби срещу разпореждания за пенсии, отпуснати по международни договори за лица с постоянен адрес в чужбина е управителя на Националния осигурителен институт. Съгласно чл. 37, ал. 3 от КСО при отсъствие на управителя неговите функции се изпълняват от подуправителя. В случая е представена паметна записка № 1014-40-27/02.11.2022г., удостоверяваща отсъствието на управителя на НОИ на 16.11.2022г. В този смисъл оспореното Решение № 3305-40-71/16.11.2022г. на подуправителя на НОИ е издадено от компетентен орган, по реда на чл. 37, ал. 3 от КСО и в изискуемата от закона писмена форма.

Административен съд - София град, въз основа на събраните по делото доказателства ПРИЕМА, че оспореният пред него акт е издаден при съществено нарушение на административно-производствените правила - отменително основание по чл. 146, т. 3 от АПК.

Наличието и размерът на трайно намалената работоспособност на жалбоподателя в случая не са предмет на спор между страните. Спори се относно наличието на условията за придобиване на право на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване.

Тук следва да бъде съобразено, че със заявлението от 03.05.2022г., жалбоподателят Ц. е поискал преценка на право на лична пенсия за инвалидност поради общо

заболяване (по чл.74 от КСО). С разпореждане № [ЕГН], с изх. № 1029-50-6010#8/20.09.2022г., на длъжностно лице в дирекция „Европейски регламенти и международни договори“ същото се произнася, като възобновява изплащане на социална пенсия по чл. 90а от КСО. В акта липсва изрично волеизявление по съществуващото на отправеното от Ц. искане с №1029-506010#5 от 03.05.2022г. Този недостатък на разпореждането не е констатиран с оспореното решение на горестоящия орган при задължителния контрол по административен ред. Не е изследван по изискуемия начин въпросът за стажа на лицето. Вместо това, подуправителят на НОИ е коментирал как съгласно чл. 90 а от КСО придобитият осигурителен стаж не е условие за придобиване на право на социална пенсия за инвалидност, нито оказва влияние при определяне на размера ѝ, поради което липсва правно основание стажът да бъде взет предвид за правото и размера на този вид пенсия (на страница последна от решението).

Действително, на основание чл. 90а от КСО право на социална пенсия за инвалидност имат лицата, навършили 16-годишна възраст, с трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане повече от 71 на сто, на които не е отпусната друга пенсия, включително от друга държава. В този смисъл, принципно са верни съображенията на подуправителя на НОИ, че за получаване на социална пенсия за инвалидност не се изисква наличие на минимален осигурителен стаж. Видно от цитираната норма една от задължителните предпоставки за придобиване на право на такава пенсия е наличието на една сравнително висока степен на загубване на работоспособността, непозволяваща на лицето да реализира доходи от собствения си труд - 71 и повече процента трайно намалена работоспособност, която в случая е налице.

Само, че горестоящият административен орган не е съобразил, а в настоящия казус, събраните по делото доказателства, сочат за пенсионно производство, инициирано с подаване на заявлението от оспорващия с искане за произнасяне от длъжностното лице към НОИ за отпускане на пенсия за инвалидност поради общо заболяване, която е различна от социалната. Именно поради това, с жалбата си до горестоящия административен орган, Ц. е представил като доказателства военноотчетна книжка и писмо от германската компетентна институция, адресирано до него.

В това отношение, следва да се отбележи, че предпоставките за придобиване на право на пенсия за инвалидност поради общо заболяване и условията, при които това право може да бъде реализирано са уредени в чл. 71 и сл. от КСО. Съгласно чл. 71 от КСО лицата имат право на пенсия за инвалидност, когато са загубили напълно или частично работоспособността си завинаги или за продължително време. Според разпоредбата на чл. 74, ал. 1 от КСО, за да имат право на пенсия за инвалидност, поради общо заболяване лицата трябва да са осигурени.

Съгласно пар. 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО- "Осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5. Самоосигуряващите се лица се смятат за осигурени за времето, през което са внесени дължимите осигурителни вноски по чл. 6, ал. 8, а лицата по чл. 4а се смятат за осигурени за времето, през което са внесени дължимите осигурителни вноски ".Следователно за да се счита едно лице за осигурено е необходимо по отношение на него да са налице едновременно следните условия: да извършва трудова дейност, която е основание за осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 от КСО и да са внесени или дължими осигурителни вноски върху възнаграждението.

Пенсия за инвалидност се определя на лица с 50 и над 50 на сто трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане (чл. 72 от КСО).

По силата на чл. 74, ал. 1 от КСО осигурените придобиват право на пенсия за инвалидност поради общо заболяване, ако са загубили работоспособността си и имат осигурителен стаж, придобит до датата на инвалидизирането, а за слепите по рождение и за ослепелите преди постъпване на работа - до датата на заявлението по чл. 94, както следва: 1. до 20-годишна възраст и за слепите по рождение и на ослепелите преди постъпването им на работа - независимо от продължителността на осигурителния стаж; 2. до 25-годишна възраст - една година; 3. до 30-годишна възраст - 3 години; 4. над 30-годишна възраст - 5 години. Освен това една трета от осигурителния стаж по ал. 1, т. 2-4 е необходимо да е действителен.

Както се посочи, за правото на пенсия за инвалидност поради общо заболяване, е необходимо наличие на минимален осигурителен стаж с оглед възрастта на лицето, придобит до датата на инвалидизиране, в случая на жалбоподателя - 5 години. Административният орган не е изяснил твърденията на жалбоподателя Ц. по отношение на размера на притежавания от същия осигурителен стаж. В тази връзка, с административната преписка, както и в съдебно заседание са представени доказателства, че жалбоподателят Ц. притежава допълнително осигурителен стаж в Р. Гърция за 2012г. в размер на 105 дни. От решението на административния орган не става ясно дали посоченият осигурителен стаж е преди или след датата на инвалидизиране -28.05.2012 г., на жалбоподателя. От предоставения формуляр Е 205 от гръцките власти, осигурителния стаж за 2012г. е в общ размер на 105 дни,

но в същия по никакъв начин не е посочено точно през кой период е придобит през посочената година и конкретно дали е преди датата на инвалидизиране, в какъвто случай следва да бъде зачетен, съгласно чл. 74 ал.1 от КСО. Още повече и че според процесуалния представител на ответника, общият (български и чужд стаж) за право на пенсия на Ц. съставлява 04 г. 10 м. 08 д., без в него да са включени въпросните 105 дни от 2012г. Ето защо съдът счита, че този въпрос е останал неизяснен, а същият е от съществено значение за определяне дали жалбоподателят отговаря на предпоставките, визирани в чл. 74, ал. 1, т. 4 от КСО и има ли право на исканата пенсия за инвалидност поради общо заболяване, или няма такова право и следва да получава социална пенсия за инвалидност. Не са спазени са процесуалноправните предпоставки за издаване на решението. Законът повелява, че преди да пристъпи към издаване на процесното решение, административният орган следва да съобрази вмененото му в задължение, по силата на приложимата по аргумент от чл.117,ал.5 КСО разпоредба на чл.35 от АПК, да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая и да обсъди обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации. В това отношение горестоящият орган има възможност да използва съответни процесуални способности за събиране на доказателства и за изясняване на казуса, с оглед изясняване на обективната истина при спазване на принципите на истинност и служебно начало по чл.7 и чл. 9 от АПК. Съгласно чл.97 АПК и чл. 117, ал.4, във връзка с ал.3, изр.2 от КСО горестоящият орган може да се произнася по съществуващото на спора. Като не е извършил действия по изясняване на обективната истина чрез събиране на доказателства, в това число дали гръцкият осигурителен стаж на жалбоподателя за 2012г. (за наличието на какъвто са налице данни) е придобит преди или след датата на инвалидизиране, то горестоящият административен орган, чието решение е предмет на съдебен контрол съгласно чл.118 ал.2 от КСО, е допуснал процесуални нарушения, които са съществени, тъй като при проявяването на процесуална активност и събиране на доказателства, издателят на акта би могъл да достигне до различни изводи, както и до различен краен акт. И след като в настоящият казус е налице останало неизяснено, спорно обстоятелство, определящо правните последици и изхода от производството, то липсата на произнасяне по него, обуславя и процесуалната незаконосъобразност на постановеният акт. С оглед на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното решение е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.Тъй като естеството на спора,не позволява решаването му по същество от съда, административната преписка следва

да бъде върната на административния орган за ново произнасяне. При новото разглеждане на преписката, следва да се извърши проверка какъв е общият размер на положения в РБ и Р.Гърция осигурителен стаж и налице са предпоставките за отпускане на исканата лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване. Преписката следва да се изпрати на горестоящия административен орган, който да постанови мотивирано решение по чл.117, ал.4, вр. ал.3 от КСО по жалбата на Ц. срещу разпореждане изх. № 1029-50-6010#8/20.09.2022г., при спазване на горните задължителни указания относно тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора, претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъдят такива, но преди да се произнесе по крайния размер на разноските, Съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, направено в последното съдебно заседание от страна на процесуалния представител на ответника. Съгласно разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК (приложима по силата на препращащата норма на чл.144 от АПК) ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В съответствие с разпоредбата на чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента, като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В конкретния случай, предмет на оспорване е Решението на подуправителя на НОИ и по силата на чл.8, ал.2, т.2 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения по дела по КСО, минималното възнаграждение е в размер на 500 лева. В случая е заплатена сумата от 780 лева, малко над минималния размер по Наредбата, като Съдът намира за неоснователно възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, тъй като делото се отличава с фактическа и правна сложност, адвокатът на оспорващия е изготвил жалбата до съда, правил е доказателствени искания, осъществил е в съответния обем договореното с клиента си да му окаже правна защита и съдействие. Поради това възражението за прекомерност е неоснователно и НОИ следва да бъде осъден да заплати на Н. П. Ц. направените по делото разноски от 780 (седемстотин и осемдесет) лева по

представения списък, представляващи пълния размер на адвокатско възнаграждение, договорено и внесено в брой при подписване на Договор за правна защита и съдействие от 22.11.2022г.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 81 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 3305-40-71/ 16.11.2022 г. на подуправителя на НОИ, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на Н. П. Ц. с ЕГН: [ЕГН], заведена с вх. № 1012-40-506/ 05.10.2022г. по описа на НОИ, срещу Разпореждане № [ЕГН], с изх. № 1029-50-6010#8/20.09.2022г. на длъжностно лице в Дирекция „Европейски регламенти и международни договори“.

ИЗПРАЩА преписката на управителя на НОИ за ново произнасяне по жалбата на Н. П. Ц., ЕГН: [ЕГН], заведена с вх. № 1012-40-506/ 05.10.2022г. по описа на НОИ, срещу Разпореждане № [ЕГН], с изх. № 1029-50-6010#8/20.09.2022г. на длъжностно лице в дирекция „Европейски регламенти и международни договори“, съгласно дадените задължителни указания, дадени в мотивите на настоящото решение относно тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт, [населено място], да заплати на Н. П. Ц., ЕГН: [ЕГН], сумата от 780 лв., представляващи разноски по делото за адвокатско възнаграждение.

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: